

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/750/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714200278
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2714200278.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačreja a JUDr. Daniela Ilavského v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovaným: 1/ O. N., nar. X. S. XXXX, bytom J. XX, D. a 2/ I. T., nar. X. S. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., obom zastúpeným opatrovníčkou: E. T., zamestnankyňou Okresného súdu Senica, o zaplatenie 3.479 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 21. augusta 2014 č. k. 7C 59/2014-69 a dopĺňaciemu rozsudku z 29. septembra 2015 č. k. 7C 59/2014-113, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**
- II. Napadnutý dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í .**
- III. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1. a 2. povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyňu sumu 1.024,78 eur s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 1.024,78 eur od 4. novembra 2012 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. II. vo zvyšku žalobu zamietol. III. plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia táto povinnosť druhému žalovanému, IV. žalovaným 1. a 2. náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie právne ust. § 261 ods. 3 písm. d/, § 273 ods. 1, § 269 ods. 2, § 369 ods. 3 a § 497 ObZ (z. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení zmien a noviel) a § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 34 a § 39, § 546, § 517 ods. 1 a 2 O.z. (z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník), § 23a ods. 1 a 2, § 6 ods. 3 písm. a/, b/ ZoS (z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy) a § 3 ods. 1, 2, 4 ods. 1 a 2 z. č. ZoSÚ (z. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že právny predchodca žalobkyne uzatvoril so žalovaným 1. zmluvu o splátkovom úvere dňa 7. februára 2009, na základe ktorej mu poskytol úver 145.000 niekdajších Sk t. j. 4.813,12 eur pri úrokovej sadzbe 11,80% a dohodnutej mesačnej splátke 2.139 niekdajších Sk t. j. 71 eur s dohodnutou splatnosťou prvej splátky 20. marca 2005 a konečnou splatnosťou úveru dňa 20. februára 2015. Žalovaný 2. uzatvoril s právnym predchodcom žalobkyne dohodu o ručení. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný 1. vyčerpal úver v sume 4.813,12 eur a doposiaľ zaplatil 3.788,34 eur pričom žalobkyňa požaduje ešte zaplatenie 3.479 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie ustálil, že právny vzťah medzi účastníkmi založenej zmluvou o splátkovom úvere a dohodou o ručení je nevyhnutné posudzovať ako vzťah spotrebiteľský a to podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, že predmetná zmluva je tzv. absolútny obchod. Žalovaný 1/ pred podaním žaloby zaplatil okrem sumy 1.024,78 eur zvyšok poskytnutého

úveru. Uzatvorená zmluva bola zmluvou tzv. formulárovou, ktorej podmienky nemohol žalovaný 1. ako spotrebiteľ individuálne vyjednať, avšak zmluva neobsahovala všetky náležitosti. V článku V. bod 4 o.i. bolo medzi účastníkmi dohodnuté, že právne vzťahy sa riadia Obchodným zákonníkom, keď takáto zmluvná podmienka je neprijateľná došlo k porušeniu zmluvnej slobody a rovnosti zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa i ručiteľa a preto dohodu o voľbe práva súd považoval za značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a za podmienku pre spotrebiteľa neprijateľnú. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o splátkovom úvere i dohoda o ručení obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce z čoho potom vyplýva, že celý právny úkon zmluvy o splátkovom úvere a o ručení je právnym úkonom neplatným pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 3 a § 39 O.z.. Preto priznal len doposiaľ zo skutočne poskytnutého úveru neuhradenú časť v sume 1.024,78 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania 8,75% ročne od 4. novembra 2012 a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. keď v prevažnej časti boli vo veci úspešní žalovaní avšak návrhom si náhradu neuplatnili a preto im nebola priznaná.

2. Dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie vyhlásil zmluvnú podmienku uvedenú v článku V. bod 4 zmluvy o splátkovom úvere č. 0252471976 zo dňa 7. februára 2005 ktorá určuje: „zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka“ za neprijateľnú. Zároveň vyhlásil zmluvnú podmienku uvedenú v druhom riadku zhora na prvej strane dohody o ručení zo dňa 7. februára 2005, ktorá určuje: „uzavretá podľa § 303-312 Obchodného zákonníka“ za neprijateľnú. Napokon za neprijateľnú vyhlásil i zmluvnú podmienku uvedenú v článku III. v bode 4 dohody o ručení zo dňa 7. februára 2005 ktorá určuje: „právne vzťah vyplývajúce z tejto dohody o ručení sa vo veciach v nej neupravených budú riadiť príslušnými ustanoveniami VOP, ktoré sú súčasťou tejto dohody, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v uvedenom poradí“. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 166 ods. 1, § 153 ods. 4 O.s.p. (z. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení zmien a noviel) majúc za to, že účastníci uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu spotrebiteľskú a na takto dohodnuté záväzkové vzťahy je v zmysle § 23a ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa potrebné uplatniť primerane, ustanovenia Občianskeho zákonníka a výkladovo prihliadnuť i na Smernice ES zaoberajúce sa právnym postavením účastníkov spotrebiteľského vzťahu. S ohľadom na relevantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie by nemali byť žiadne pochybnosti o povinnosti súdu zbaviť spotrebiteľa neprijateľnej zmluvnej podmienky a ich poškodzujúcich účinkov. Dodal, že ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vychádza z predpokladu, že spotrebiteľ je z hľadiska informovanosti a z hľadiska vyjednávacej pozície v slabšom postavení a má spravidla na výber buď zmluvu vopred naformulovanú dodávateľom akceptovať so všetkými formulárovými klauzulami alebo ju odmietnuť. Možnosť zmeny štandardných podmienok zo strany spotrebiteľa je len iluzórna a formálna. Aby sa dosiahla faktická rovnosť je to možné dosiahnuť len vonkajším zásahom a preto súd i bez návrhu vyslovil, že vyššie uvedené podmienky sú neprijateľné.

3. Proti rozsudku prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa a to v časti, v ktorej bol jej návrh zamietnutý. Dôvodila, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Mala za to, že právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1. januárom 2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Poukázala na znenie ust. § 387 ods. 1 a 2, § 397 ObZ a na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2MCdo 3/2011 zo dňa 28. apríla 2011, rozhodnutie NS SR sp. zn. 6MCdo 4/2012 zo dňa 27. marca 2013, rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. novembra 2013 sp. zn. 15Co 132/2013 a 30. októbra 2013 sp. zn. 15Co 28/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 20. februára 2014 sp. zn. 9Co 138/2013. Opakovane namietala, že na daný prípad je nutné aplikovať ust. Obchodného zákonníka. Dodala, že taktiež bolo nesprávnym len konštatovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok, čo nestačí na to, aby súd vyhodnotil zmluvu ako neplatnú a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. marca 2014 sp. zn. 9Co 35/2013 ako i na stanovisko ústavného sudcu Milana L'alíka. Napadnuté rozhodnutie považovala aj za nepreskúmateľné a predčasné keďže neuvádza v akom hrubom nepomere sú práva a povinnosti žalovaných. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, alternatívne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnila si i právo na náhradu trov konania.

4. I proti dopĺňaciemu rozsudku podala žalobkyňa odvolanie s tým, že nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky predovšetkým voľbu práva podľa ObZ a rozhodnutie považuje za nesprávne právne posúdené a vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7MCdo 9/2014 zo dňa 24. marca 2015, v zmysle ktorého hlavným záväzkovým vzťahom, z ktorého žalobkyňa vyvodzuje svoj nárok je zmluva o úvere, ktoré sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Aj právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným 1. ako dlžníkom vzniknutý, uzavretím dohody o splátkovom kalendári a uznaním dlhu vzniknutým zo zmluvy o úvere bolo preto potrebné posúdiť podľa ustanovení príslušného Obchodného zákonníka. Následne i otázku premlčania je potrebné posúdiť podľa Obchodného zákonníka. Opakovane poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2MCdo 3/2011 z 28. apríla 2011 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 6MCdo 4/2012 zo dňa 27. marca 2013, poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. novembra 2013 sp. zn. 15Co 132/2013 a z 30. októbra 2013 sp. zn. 15Co 28/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 20. februára 2014 sp. zn. 9Co 138/2013 a Krajského súdu v Žiline z 12. septembra 2013 sp. zn. 9Co 157/2013 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co 64/2013 z 30. septembra 2014 ako i z 11. marca 2014 sp. zn. 9Co 35/2013. Opakovane poukázala na to, že súd prvej inštancie nešpecifikoval v čom má spočívať hrubý nepomer práv a povinností medzi zmluvnými stranami v dôsledku súdom konštatovaných neprijateľných podmienok v tomto konkrétnom prípade tzn. v čom sa prejavila aplikácia súdom konštatovaných neprijateľných podmienok v danom prípade tak, aby narušila rovnováhu medzi zmluvnými stranami. Voľbu Obchodného zákonníka žalobkyňa nepovažuje za neprijateľnú podmienku keďže v danom prípade bola uzavretá úverová zmluva ktorá sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, teda nemôže ísť o neprijateľnú podmienku, ale o aplikáciu zákonných ustanovení. Navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom zmeniť a žalobe vyhovieť.

5. Žalovaní 1/ a 2/ sa k odvolaniam žalobkyne nevyjadrili.

6. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.), účinného od 1. júla 2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania a v časti rozhodnutia o trovách konania, nakoľko išlo o výrok závislý od rozhodnutia o napadnutom výroku (§ 379 písm. a) a § 380 ods. 1 C.s.p.), prihliadnuc na vady konania, týkajúce sa procesných podmienok, ktoré však nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario C.s.p.) postupom podľa § 219 ods. 3, C.s.p., keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu bolo zverejnené v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 13. decembra 2016.

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vec správne skutkovo aj právne posúdil, keď žalobkyňu z uplatneného nároku priznal len rozdiel medzi skutočne poskytnutým úverom a zaplatenými splátkami a vyhlásil zmluvné podmienky (uvedené vo výroku dopĺňacieho rozsudku za neprijateľné).

9. Pri posúdení správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd posudzoval len spornosť otázok uplatnených odvolacími dôvodmi a argumentami žalobkyne. Žalobkyňa v odvolaní namietala nesprávnosť názoru, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky týkajúce sa voľby práva, nesprávnosť aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka, nesprávne posúdenie premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka na daný právny vzťah.

10. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi právnu predchodkyňou žalobkyne a žalovaným ako spotrebiteľský a samotnú zmluvu o úvere uzatvorenú medzi právnu predchodkyňou žalobkyne Slovenskou sporiteľnou a.s. a žalovaným dňa 7. februára 2005 ako spotrebiteľskú zmluvu. Podľa znenia § 52 ods. 1 O.z. v období od 1. apríla 2004 do 31. decembra 2007, teda v čase uzavretia predmetnej zmluvy, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku, táto pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 O.z. síce nespádala, ale podľa ZoSU - z. č. 258/2001 Z. z. (§ 2 ods. 1 písm. a/) má tiež charakter spotrebiteľského úveru dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tak tento právny vzťah možno podriaďiť aj pod režim ustanovení zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších zmien a doplnení (platného v čase uzavretia zmluvy), keďže v zmysle jeho ustanovenia § 23a ods. 1 sú spotrebiteľskými zmluvami aj zmluvy uzavreté podľa Obch. z. (okrem zmlúv podľa O.z. i všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje). Zmluva uzavretá medzi právnu predchodkyňou žalobkyne a žalovaným je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou. Keďže z § 52 a nasl. O.z. nie je možné vyvodiť, že 5. hlava O.z. sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1 O.z., odvolací súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. O.z. je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 23a z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa.

11. Úprava spotrebiteľskej zmluvy potom tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O.z. (ktorými bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj ZoOS. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých viacero veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade definície nachádzajúcej sa v ustanovení § 52 O.z. a ustanoveniach ZoOS1992 (v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia predmetných zmlúv) vychádzať z rozšíreného výkladu definície spotrebiteľskej zmluvy, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, t. j. kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu každú zmluvu, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach, aj definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobkyňa sa domáha svojho nároku voči žalovanému, ktorý je spotrebiteľom.

12. Novelizácia ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia O.z. účinná od 1. mája 2014, ktoré už normatívne vyriešilo prednostnú aplikáciu O.z. pred ustanoveniami Obch. z. (na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ). Podľa záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 12/2014 z 21. apríla 2015 novelizované znenie ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia O.z. (účinné od 1. mája 2014) sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Je potrebné zdôrazniť, že súdna prax vyšších súdov, zohľadňujúca nadradenosť komunitárneho práva, ako rozhodujúceho súboru právnych noriem pri výklade národného práva v súvislosti s konaním, v ktorom sa uplatňuje právo proti spotrebiteľovi, ustálila aj do uvedenej doby prednostnú aplikáciu ustanovení O.z. (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/126/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/716/2014). Námitka žalobkyne o nutnosti favorizovať Obch. z. neobstojí, pretože všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľa platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platia a platia aj vo vzťahu k úverom ako

tzv. obchodnoprávnym vzťahom (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010 z 27. januára 2011).

13. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je nepochybne plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ), bolo potrebné na daný prípad aplikovať občianskoprávnu úpravu. Žalobkyňou namietaná nesprávna aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka na otázku premlčania je absolútne nedôvodnou, neadekvátnou, nakoľko v prejednávanej veci sa otázka premlčania ani neriešila.

14. Odvolací súd považoval rozhodnutie doplniacim rozsudkom za nesprávne a nedôvodné, keďže nemožno súhlasiť s argumentáciou súdu prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia o vyhlásení zmluvných podmienok za neprijateľné.

15. Podľa § 53a ods. 1 O.z. ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

16. Podľa § 153 ods. 4 O.s.p. ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dojednané v spotrebiteľskej zmluve.

17. V ostatne citovanom ustanovení sa súdu ukladá, aby v súlade s hmotnoprávnym ustanovením § 53a O.z. uviedol vo výroku rozsudku presné znenie podmienky, ktorá bola vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Účelom takého výroku, ktorý môže byť prijatý aj na návrh aj bez návrhu strany - spotrebiteľa, je to, aby dodávateľovi vznikla povinnosť zdržať sa používania takejto podmienky vo všetkých zmluvách so spotrebiteľmi, resp. aj podmienky s rovnakým významom. Túto povinnosť na základe takého výroku môže uplatniť každý spotrebiteľ dotknutý podmienkou opísanou vo výroku takého rozsudku.

18. Podľa § 52 ods. 3 O.z. dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Právna úprava spotrebiteľských zmlúv sa týka každého dodávateľa, ktorý je podnikateľským subjektom. Vzhľadom na rozsah uzavierania zmlúv, vždy pôjde o podnikateľské subjekty oprávnené na túto podnikateľskú činnosť (napr. na základe živnostenského oprávnenia). V predmetnej veci nebolo sporné, že dodávateľ, teda právna predchodkyňa žalobkyne (Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava) postúpila predmetnú pohľadávku na žalobkyňu, ktorá však v tomto zmysle nie je dodávateľom, neposkytla žalovanému úver, z ktorého v tomto konaní uplatňuje nároky a preto nebolo dôvodným, aby súd prvej inštancie bez návrhu vo vzťahu k žalobkyňi podľa § 153 ods. 4 O.s.p. uviedol vo výroku doplnujúceho rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky ako bolo dojednané v spotrebiteľskej zmluve, pretože žalobkyňa nie je dodávateľom vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti. Zároveň je potrebné dodať, že postupom súdu prvej inštancie, ktorý vo vzťahu k žalobkyňi určil zmluvnú podmienku z dôvodu neprijateľnosti za neplatnú, sa stráca účel § 153 ods. 4 O.s.p., ktorým je, aby dodávateľovi vznikla povinnosť zdržať sa používania takejto podmienky vo všetkých zmluvách so spotrebiteľmi, resp. aj podmienky s rovnakým významom. Takéto vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky by malo význam iba za toho predpokladu, ak by túto neprijateľnú zmluvnú podmienku bola dojednala žalobkyňa a malo by to význam v tom smere, aby ju v ďalšom vo svojich zmluvách nepoužívala.

20. Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil,

vrátane vecne správneho rozhodnutia o trovách konania pred súdom prvej inštancie. Doplniací rozsudok o určenie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej neprijateľnosti však podľa § 389 ods. 1 písm. d) C.s.p. zrušil, keďže dôvody, pre ktoré bolo vydané neexistovali.

21. Podľa § 396 ods. 1 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

22. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p., § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že vzhľadom na čiastočnú úspešnosť každého zo strán, žiadnej z nich nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

25. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods.2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).